

Imperialistur á vitjan

Norðurlendskir uttanríkisráðharrar hava havt fund i Havn.

Vertur var danski uttanríkisráðharrin Uffe Ellemann Jensen.

Føroya lögmaður spurdi, um hann kundi vera við á fundinum sum eygleiðari, men svarið var nei.

I sendingini Á Sýnini hóskvöldið var samrøða við danska uttanríkisráðharran. Her fingur vit at vita, hvi teir hildu fund i Havn.

Vanliga verða fundirnir millum uttanríkisráðharrarnar hildnir i einum av teimum fimm høvuðsstøðunum, men tvær tær seinastu ferðirnar hava fundirnir verið á øðrum staði.

Norðmenn hildu fundin i Tromsø, og svíar hildu sin i Kiruna.

Nú var túrurin komin til danir at skipa fyri fundinum, og teir vildu eisini «vise noget dejligt», sum Ellemann Jensen tók til, og helt hann fram «Thors-havn er noget af det bedste, vi kunne vise».

I sendingini varð eisini komið inn á spurningin um luttøku lögmans á fundinum.

Tað eru embættismenn i uttanríkisráðnum, sum hava sagt nei, og uttanríkisráðharrin er samdur i hesum. Hann undrar seg yvir, at lögmaður hevur spurt, ja, við fingur nærmast varhugan av, at Ellemann Jensen helt, at lögmaður hevði verið i so nasadjarvar at spyrja.

Annars segði Ellemann Jensen, at sjálvur fundur in bert varði i umleið 3 timar, og føroyingar

kundu sleppa við til alt hitt — tað vil siga at eta, drekka og á útferðir.

Hvat varð so viðgjørt á hesum afturlatna fundinum, vóru tað mál, sum føroyingar einki hava við at gera?

Nei, av tí, sum fram er komið, so vóru umrødd mál av stórum týðningi fyri okkum: Støða Norðurlanda til Namibia, atomvápnafrí Norðurlond, og hvat hendir við vápnastyrkini á havinum, nú avdubbað verður á landi.

Millum danir hevur av og á staðið rok um framferðina hjá uttanríkisráðharranum, men at hann er so heilt uttan kenslu av, hvat ið ber til, visti eg ikki av fyrr enn nú.

Tá hann vildi visa starvsfeløgum sínum okkurt vakurt, danir eiga, so

við-merkingar

eru nógv vøkur stöð i Danmark at halda fund, og ikki var neyðugt at koma til annað land.

Ög tá fundurin var av sliikum slag, at føroyingar sambært etikettini ikki kundu sleppa við, hvi so koma her at halda hann.

Tað tykist, sum maðurin ikki hevur evni at meta um støðuna, og hann visir eina framferð, sum hoyrir eini farnari tíð til.

Vit føroyingar vilja fegnir hava fólk á vitjan, og vit gera nógv burtúr at vera blíð við fremmandafólk. Uttanríkisráðharrarnir eru allir væl komnir at vitja okkum, bæði alment og privat — eisini danski uttanríkisráðharrin.

Men tað hevði verið gott, um vit framyvir kunnu sleppa undan, at ein danskur ministari kemur her sum ein annar koloniharri.

Marita Petersen

Steðgið minkahaldi!

— Fuglafrøðifelagið greiðir frá skelkandi líkasælu í sambandi við minkagarðin í Rituvík í brævi til Landsstýrið.

Føroya Fuglafrøðifelag krevur nú, at minkagarðurin i Rituvík verður stongdur og, at minkahald verður bannað i Føroyum.

I einum brævi til Landsstýrið verður fylst á, at reglugerðin um minkahald verður ikki fylgd. Eftirlitið er ov vánaligt og i hvussu so er ein minkur er sloppin úr garðinum i Rituvík.

Umhvørvisnevndin hjá Løgtinginum hevur fingið avrit av brævinum.

Brævið er soljóðandi:

«Føroya Fuglafrøðifelag heitir á Landsstýrið um at

taka loyvið til minkahald frá P/f Faroe Fur og at seta forboð fyri minkahaldi framyvir.

Føroya Fuglafrøðifelag er skelkandi av, at ein minkur hevur gingið leysur i fleiri dagar i Rituvík uttan at nakar visti av. Vit hava, síðani minkagarðurin varð bygdur, verið bangnir fyri, at minkar fóru at sleppa út, men at hetta fór at henda so skjótt, vardi okkum ikki. Allastaðni, har minkagarðar eru, sleppa minkar út av og á, og endin er, at villur minkur legst i fjøruna og i hagan, har hann ger stóran skaða á fugl. Bæði skotar, norðmenn og islendingar hava fingið hesa plaguna, sum er lika torfør at sleppa av við sum rottan, og ger enn størri skaða, serliga ti minkurin eisini tekur vaksnan fugl, sum liggur á reiðri.

Tá P/f Faroe Fur fekk loyvi at fara undir minkahald, var treytin m.a., at verjan uttan um minkar-

nar skuldi vera trifaldað. Fyrst eitt búr, síðani eitt djoratætt hús og uttan um alt ein djoratætt girðing. Kortini hevur tað longu eydnast minst einum minki at sleppa ósæddur igjøgnum allar hesar triggjar forðingarnar, og hóast tað er skylda at halda nágreiniliga skrá yvir allar minkarnar á garðinum, varnaðust eigararnir ikki, at minkurin var horvin, fyrr enn ein maður fleiri dagar seinni segði frá, at hann hevði sæð ein mink i kjallaranum.

Sambært grein i reglugerðini um minkahald, skal hann, sum ansar eftir garðinum «uttan drál boða landbúnaðarraðgevaranum og lögregluni frá», um minkur sleppur út, men lögreglan hevur onga fráboðan fingið. Landbúnaðarraðgevarin, sum hevur eftirlit við minkagarðinum, og, at henda reglugerð verður hildin, fekk fráboðan, tá minkurin var sæddur i

kjallaranum, men hann hevur ikki verið inni og kannað, hvat er orsøkin til, at minkurin slapp út, og hvi tað ikki kann siggjast á skrásetingini, nær hann slapp út.

I stk. 2 i somu grein stendur, at «brot við vilja ella av stórum gáløysni hava við sær, at loyvi at hava minkahald kann verða afturtikið» og at mál i sambandi við brot móti hesi reglugerð verða viðgjörd sum lögreglumál. Hvussu nógvir minkar skulu ganga leysir, aðrenn landsstýrið og lögreglan kanna, um brot eru gjörd á reglugerðina?

Eftir at hava sæð hvussu lætt verður gingið um reglugerðina viðvikandi minkahaldi, heita vit á Landsstýrið um i stundini at taka loyvið til minkahald frá P/f Faroe Fur.

Samstundis er greitt, at eftirlitið frá landsins síðu ikki gevur vonir um, at tann stóri vandin, sum er við at minkur sleppur út i

náttúruna, verður tikin i álvara, og heita vit tí á landstýrið um at seta forboð fyri minkahaldi, aðrenn ólukkan er hend.

Vegna nevndina i Føroya Fuglafrøðifelag Erik Mortensen